

Øjet lukker sig og dog rører dunkle magter sig i hende. Hun ser ikke, at jeg ser på hende, hun føler det, føler det over hele legemet. Øjet lukker sig, og det er nat – men inden i hende er det lys dag ...

Forsigtig min skønne ubekendte! Forsigtig, at træde ud af en vogn er ikke så let en sag, undertiden et afgørende skridt.

Altså rask til! Hvor denne angst forhøjer din skønhed. Dog angst er ikke skøn i og for sig, det er den kun, når man i samme øjeblik ser den energi, der overvinder den.

Du rødmer, din barm er for fuld til at strømme ud i et åndedrag. Der er en forbitrelse i dit blik, en stolt foragt; der er en bøn, en tåre i dit øje ... begge dele er lige vidunderlige.

Men jeg er ondskabsfuld ... hvad nummer har huset? Hvad ser jeg, en smykkeforretning. Min smukke og vidunderlige ubekendte, det er måske usømeligt af mig, men jeg følger efter ...

Ak ja, når man er 17 år gammel, når man er i den vidunderlige alder og er ude at købe ind, når man til hver enkelt større eller mindre genstand, man tager i hånden, knytter en unævnelig glæde, så glemmer man let alt omkring sig.

Hun har ikke set mig. Ikke bemærket at jeg følger efter hende. Hun er nu inde i smykkeforretningen. Det er jeg også. Der hænger et spejl på væggen, hun tænker ikke over det – men spejlet gør. Hvor naturtro har spejlet ikke opfattet hendes billede.

Som en ydmyg slave viser spejlet sin trofaste hengivenhed. Det ulykkelige spejl, som kun kan gribe hendes billede, men ikke hende. Det ulykkelige spejl, der ikke kan gemme hendes billede, ikke kan skjule det for verden, men tværtimod kun kan røbe det til andre ... som nu til mig ...

Hvor er hun skøn! Stakkels spejl, det må være en smerte for dig, godt, at du ikke kender til jalousi. Hendes hoved er fuldkommen ovalt. Hun bøjer det lidt forover. Hendes pande synes nu stør-

re, og hun ser ren og stolt ud. Hendes mørke hår slutter sig ømt og blødt om panden.

Hendes ansigt er som en plukkemoden frugt, enhver overgang er fyldig rundet; hendes hud er gennemsigtig, som fløjl at røre, det kan jeg føle, med mit øje. Hendes øje – ja, det har jeg endnu ikke set, det er skjult af et låg, væbnet med silkefrynser, der bøjer sig som hager, farlige for den der vil møde hendes blik.

Hun trækker sin handske af for at vise spejlet og mig en højre hånd så hvid og velformet, som var den fra det antikke Grækenland. Hånden er helt uden smykker, heller ikke en flad guldring på den fjerde finger – bravo! Hun kigger op. Hvilken forandring og dog det samme; panden lidt mindre høj, ansigtet lidt mindre regelmæssigt ovalt, men meget mere levende.

Hun taler med ekspedienten, hun er munter, glad og snakkesalig. Hun har allerede udvalgt en, to, tre ting, hun tager en fjerde, hun holder den i sin smukke hånd, hun kigger atter ned, hun spør-

ger, hvad den koster, hun lægger den til side under handsken, det må vist være en hemmelighed, bestemt til ... en kæreste? Men hun er jo ikke forlovet.

Skal jeg opgive hende? Skal jeg lade hende uforstyrret i hendes glæde?

Hun vil betale, men hun har tabt sin pung. Hun giver formodentlig sin adresse til ekspedienten. Det vil jeg ikke høre, jeg vil ikke berøve mig overraskelsen. Jeg møder hende nok igen. Det kan være, vi lærer hinanden at kende. Hvem ved. Et er dog sikkert – mit sideblik glemmer man aldrig!

Hvor det er skønt at være forelsket, hvor det er interessant at vide, at man er det.

Hvis en pige ikke ved det første øjekast gør et dragende dybt indtryk på mig, så er hun ikke synderlig ønskværdig. Gør hun det derimod, så er jeg, hvor prøvet jeg end er, i almindelighed lidt overvældet.

Den erotikker der ikke er sikker på sin hånd, sit øje og sin sejr, ham vil jeg al-